

ALAP- vetés

Az Árpádföldi Református Egyházközség lapja

„Más alapot senki sem vethet a meglévőn kívül, amely a Jézus Krisztus.” (1Kor 3,11)

Örömhír

Ravasz László, egykori dunamelléki püspök áhítata 1956 karácsonyán

Az angyal pedig ezt mondta nekik: „Ne féljeteK, mert íme, hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz: Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában.” Lk 2,10–11

Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Jn 3,16

Azon a szent éjszakán Isten az Ő angyalaival meghirdette a nagy örömhírt: az evangéliumot – mert hiszen: az evangélium azt jelenti, hogy örömhír –, a betlehemi pásztoroknak, az egész népnek, és az emberi világnak akkor és örökre. Mi ez az örömhír? Maga a Szentírás foglalja össze egy másik Igében: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött fiát adta, hogy valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”

Lássuk meg először azt, hogy ez az Ige az egész világnak szól. Isten azt üzeni a világnak, hogy szereti. A teremtett mindenséget éppúgy, mint annak koronáját: az embert. Nem egy népnek, nem egy fajnak, fehéreknek vagy színeseknek, nem egy kontinensnek, Keletnek vagy Nyugatnak, hívő vagy hitetlen embernek üzeni, hanem az egész világnak. Mindenkinek, mert a maga számára teremtette a világot és az embert. Mindenekfelett gyönyörködni akar benne.

Pedig ez a világ megromlott. Az ember elromlott. Istentől elfordult. Őt megtagadta és elfelejtette. Emiatt kibeszélhetetlenül nyomorult és boldogtalan lett.

KÖSZÖNTŐ

Isten ezt az elbukott, megromlott, boldogtalan embert szereti, ősi ellenségét: a gyermekét. Téged.

Ebben az üzenetben Isten szól. És nem mi magunk. Nem filozófia, nem életművészet, nem ideológia. Ezt nem lehet megmagyarázni, sőt megérteni sem lehet. Nem következik semmiféle előfeltételből, semmiféle szükségből; itt nincs szó közjóról, nevelésről, társadalmi fejlődésről. Itt arról van szó, hogy a szabad és szuverén Istennek tetszett felénk fordulni, s egyedül önmaga határozta szeretetből testbe öltözött a betlehemi gyermek képében. Azt akarta, hogy olyan legyen, mint mi. Hogy mi olyanok legyünk, mint Ő. Ez éppen olyan csoda, mint a világ teremtése, a Szentlélektől való fogantatás, a szűztől való születés, mint a feltámadás. Világot, történelmet, mindenséget áttörő szeretet ez. S éppen téged keres, reád özönlik, ellen tudsz-e állani ennek?

Ezt a szeretetet hit által lehet elfogadni. A hit az egyetlen út arra, hogy felfogjuk, feléljük, megmámorosodjunk tőle, és elteljünk vele. Az kell hozzá, hogy valóságképpen ragadjuk meg és rábízzuk magunkat teljesen, mint a világosságra, mint az útra, mint a kenyérre. Éljük vele, mind életünkben, mind halálunkban. Ez a hit legyen legfőbb nyereségünk és egyetlenegy vigasztalásunk.

A tökéletes ajándék

Reményiné Baló Gyöngyi

Mintha elfelejtette volna a világ, hogy milyen egyszerű és világgraszoló történet zajlott ott Betlehemben 2000 éve, - egész másról kezd szólni a Karácsony.

Tervezzük az ünnep napjait, hogy kikkel-mikor találkozhatunk? Számolgatjuk a családtagokat, kedves ismerősöket, hogy kinek-mit vegyünk, kinek örülne? Akaratlanul is „beállunk a sorba”, a kereskedelem és üzleti világ által kreált ünnepi előkészületbe.

Szeretünk adni, - és ez így jól is van, - ha tudjuk, hogy mi magunk már megajándékozottak vagyunk! A létező legnagyobb AJÁNDÉKot már megkaptuk, amikor a hit ajándékát elfogadtuk! Hóseás könyvében olvashattuk nemrég Isten felénk forduló szívének bensőséges vallomását:

„Eljegyezlek magamnak örökre, eljegyezlek magamnak az igazság és a törvény,

a szeretet és az irgalom ajándékával. Eljegyezlek magamnak a hit ajándékával.” Hós 3,21-22

Ferenc pápa fogalmazta meg így: „Isten szeretete nem valami homályos és bizonytalan dolog: Isten szeretetének neve van: Jézus Krisztus”. Ez a „nevesített” SZERETET született meg 2000 éve, hogy életet adja majd helyettünk, miattunk, érettünk! Ajándékba kaptuk, mi csak hittel elfogadhatjuk!

Ez az ajándék ugyan „személyre szóló”, mégsem tarthatjuk meg magunknak! Ha megtartjuk, lassan elkopik, semmit sem ér! Azért kaptuk, hogy szétosszuk, elmondjuk, megéljük, mutassuk a „világnak”, hogy lehet másként élni, ünnepelni, dolgozni, családi életet élni, mindezt hálából.

Nehéz szembemenni a szokásokkal, hagyományokkal, elvárásokkal, - és kicsit másképp ünnepelni. Az üzleteket járva, ajándékokat keresve, jusson eszünkbe Jakab apostol megállapítása:

„minden jó adomány és minden tökéletes ajándék onnan felülről, a világosság Atyjától száll alá...”

Nyílt köszönőlevél

Számpor Richárd

Kedves András!

Az alábbi sorokban szeretném megköszönni ezt a 11 igazán csodás alkalmat, melyen végigkísértél minket a Márk evangéliuma megismerésében. Sok-sok türelemmel válaszoltál a rengeteg és néha igen nehéz kérdéseinkre. Ezek az alkalmak mindig kiszakítottak a hétköznapi világ pörgéséből, malomkerekeiből. Jó volt hallgatni Jézus tanításainak és példabeszédeinek magyarázatát, Isten szeretetének végtelenségét. A szívemnek kedves, meleg érzéssel mentem mindig haza.

Feltöltekezve hittel, alázattal és szeretettel.

Úgy érzem és gondolom, hogy ez a 3 hónap megváltoztatta a világnézetemet, felfogásomat, hitemet egy igazán pozitív irányba. Megtanított hálásnak lennem. Hálásnak Istennek mindazért, ami adatott és láthatatlanul, de vezetett egész életem folyamán, még ha én észre sem vettem, csak így utólag visszatekintve.

Hálásnak lennem a csodálatos feleségemért és a két tüne-
ményes kisgyermekemért.

A sorozatnak köszönhetem, hogy újra imádkozom és
nagyobb türelemmel, alázattal viszonyulok a minden-
nap dolgokhoz. Szívből ajánlom a Keresztkérdések soro-
zatot mindenkinek, aki még nem volt rajta, de érdeklő-
dik iránta, érdeklődik a keresztyén élet iránt.

Áldás, békesség,

Richard

Bizonyságul

Falviné Hidas Viktória

Sokadjára írom újra ezt a bizonyságtételt. De sosem mondja ugyanazt, amit én az elmúlt 5 hónapban a kiszakadt porckorong sérveim okán megéltem Isten kegyel-
méből. Nyilván a maga teljességében elmesélhetetlen, leírhatatlan. Annyira sze-
mélyre szabott, másoknak helyenként csak üres, ebben a témában szűkre szabott
szóhasználattal élni tudó „hálafolyam” lesz.

És igen, a kegyelemnek nem parakocskája, nem folyója, egyenesen folyama vett
körül még akkor is, ha nagyon fájdalmas volt, hosszú, és még messze nem lezárt.

Az objektív, a külső szemlélőnek is tartalommal bíró körülményeket tudom csak
leírni, vázlatosan. Talán ebből is látszik majd, hogy bár bele lehetett volna süp-
pedni a fájdalom-önsajnálát-reménytelenség mocsarába, de olyan bölcs figyelem-
mel és kitartó szeretettel kísért utamon Isten, hogy ezt választani süketséget, vak-
ságot, hálátlanságot jelentett volna.

-Nem műtöttek meg...Bár volt olyan nap, amikor én kértem erre a dokit.

-Hazajöve a kórházból (alig javulva valamit) kétségbeesett levélben kértem orvos
barátnőmet, hogy szerezzen nekem egy idegsebészt, aki azonnal fogad, s előké-
szíti a műtétet. Az SMS-t egy héttel később kapta meg (amikor már túl voltam az
erős fájdalmakon)! Én értem, hogy az evolúciót nehéz megmagyarázni, de ezt sem
lenne könnyebb.

-Az erős gyógyszerek, minden jóslat ellenére, nem készítették ki a gyomrom.

-A szteroid felnyomta a cukrom, de nem annyira, hogy elkezdjék a már beígért
inzulinkezelést.

- Bár ennek a betegségnek nem sajátja, de én majdnem minden éjszakát végigaludtam vele a legkritikusabb 3 hónapon keresztül.

-8 éve vannak komolyabb derék- és hátfájásaim. Először Levivel a pocakomban jelentkezett. Micsoda áldás, hogy – ha elkerülhető nem is lett – csak most vált lábon nem kihordható betegséggé, amikor már ő is komoly, egészséges nagy legény.

-Az otthoni két napos földön csúszás, majd a kórházi egy hét alatt (ahova Levi nem jöhetett be) végig azon izgultam, hogy fogja bírni. Együtt töltött majd 8 évünk alatt 3 napnál sosem voltunk több időt egymástól távolabb. Nem mondom, hogy nem volt lázas-köhögős épp azon 8 nap alatt, de utóbb vizsgálgatva reakcióit, kérdéseit, az újratálalkozásunkat, kifejezetten jól viselte.

-Öltözni alig tudtam, bár 20 egymást követő nap menni kellett kezelésre. De mivel a legnehezebb napokon odakint 20-25 C volt, nem is nagyon kellett.:

-Férjem szülei már a kórházban megígérték, hogy vállalják a későbbi (magán) kezeléseik anyagi vonzatát (nagyon sok pénz, nem hinném, hogy „jár” nekem).

-A neurológiai osztályon nem sztrókos, bénult betegtársak közé kerültem, hanem hozzám hasonló, sok mindenben nekem kitartásukkal, türelmükkel példát szolgáltató, derűs hölgyek közé.

-Nem a végére kéne hagyni: testvérek látogattak, hívtak, telefonos üzenetekben tartották bennem a lelket, egyedül és gyülekezeti csoportban is imádkoztak értem. Volt olyan este, amikor fizikailag éreztem, hogy a kórtetemben nem hárman vagyunk, hanem legalább tizenhárman :). Külön köszönöm Páll Pirinek, hogy három napig főzött a családomra, köszönöm soha nem múló halálával és melegséggel a szívemben Pordán Gyöngyi és Váradi Ildi a legnehezebb órákban elhozott (=Isten által elküldött) szeretetéért. És természetesen Zsoltinak, férjemnek, aki szeretettel valósította meg az épp a napokban 21 évesé lett házassági fogadalmát: „Őt sem egészségében sem, betegségében hűtlenül el nem hagyom.”

Igen, a megszabadulás órára, félnapra kiszabott morzsái még vázlatosan is megtöltenek két oldalt. De egyszersemind nagyon erős, a későbbiekben engem határozottabban vezető bizonyossággá álltak is össze, míg a fájdalom-szenvedés képei már most halványulnak.

Egyedül Istené a dicsőség!

Túrmezei Erzsébet: Kenyérnek jöttél

Kenyérnek jöttél éhező világba,
világosságnak sötét éjszakába,
fényes hajnalnak, örök ragyogásnak,
vak zűrzavarban bizonyos
tanácsnak.

Jöttél útnak, igazságnak, életnek,
s kicsiny gyermekként jászolba
fektettek,
Jézus, Jézus!
Mért sínylődnénk hát éhezve,

szegényen,
mért tévelyegnénk világatlan
éjben
tanácstalanul és halálraváltan
és úttalanul a hazug világban,
amikor benned mindent
megnyerhetünk,
kis jászlad elé
odatérdelhetünk,
Jézus, Jézus!

Galyatető

Pordán Barni

BESZÁMOLÓ

Októberben Galyatetőn töltöttünk egy hétvégét azon gyerekekkel, akik (többségükben) már a nyári hittantáborban is együtt voltak. A körülbelül 20 fős csoportunk nagy részét 8-13 éves gyerekek alkották, segítőként - ahogy nyáron is - velük töltöttem az időm nagy részét.

Sokat játszottunk, énekeltünk, voltak komoly, és komolytalan beszélgetések, és persze kirándultunk is. Nagyon jó volt látni, ahogy szépen lassan egy közösséggé formálódnak, és ahogy munkálódik/munkálkodik bennük az, amit az alkalmakon hallottak. Azt is jó tapasztalni, hogy ez nem csak egy hétvége volt valahol a Mátrában, hanem hatással van az életükre azóta is. Számomra is jó élmény volt, és persze gyakorlat a jövőre nézve. Szerintem

jó lenne mindenképp, ha lennének még ilyen alkalmak, mert ez egy jó lehetőség a fiatalabbaknak, hogy közeledjenek egymáshoz és Istenhez.

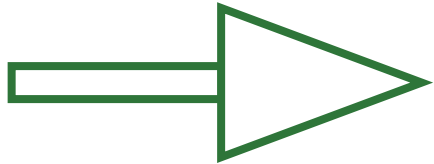

Kedves Gyerekek,

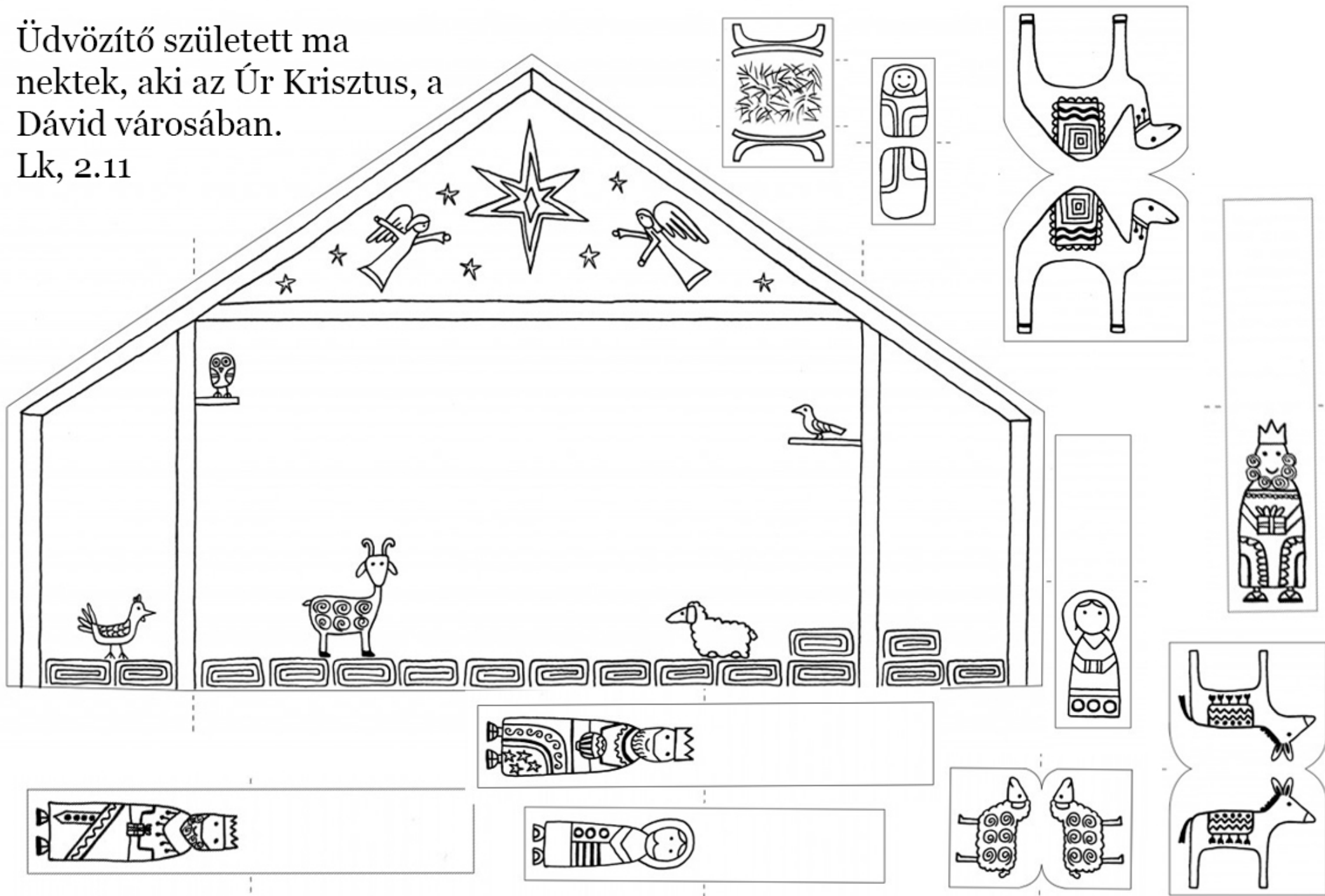
*a következő oldalakon egy kis meglepetést találhattok.
Ha van kedvetek, s egy kis időtök a szünetben, csinálhattok a
rajz és a mellékelt sablon alapján egy kicsi betlehemet.*

Előtte lehet színeezni, festeni!

Áldott, Jézusra váró, szép karácsonyt kívánunk nektek!

Üdvözítő született ma
nektek, aki az Úr Krisztus, a
Dávid városában.
Lk, 2.11

**Farkas László: Úrnak szolgái
Kálvin, 2004.**

A Dante Könyvkiadó 1943-ban megjelent kiadása alapján készült könyv most került a kezembe. Központi alakja egy református lelkész, Faragó Géza. Életútja, vívódásai, gyengeségei és harcai olyan valóságossá tették, hogy inkább tűnt életrajznak, mint regénynek. A szerző magával sodró stílusa, a magyar nyelv korabeli szóhasználata még érdekesebbé tette az amúgy is sok színes karaktert bemutató regényt.

A könyv olvasása élmény volt, és olyan gondolatokat ébresztett bennem, amit szeretnék megosztani a testvérekkel.

Megpróbáltam magamba nézni és végiggondolni, hogy mi, a gyülekezet tagjai mindig odafordulhatunk lelkipásztorunkhoz, mert bajunk, kérésünk, kérdésünk van. De eszünkbe jut-e, hogy kimutassuk az iránta érzett szeretetet, fordulunk-e az ember felé figyelemmel, értő, segítő szándékkal? Adunk-e, vagy csak elveszünk, és nem gondolunk arra, hogy a tarsoly is kiürül, ha bele soha nem teszünk.

Tiszteljük-e a palástot, vagy a közvetlenség talaján Ő is csak egy a gyülekezet tagjai között?

Hogy csak akkor jut eszünkbe, hogy közöttünk jár egy felkent tiszteletes, ha felmegy a szószékre.

Advent idején különösen is fontos a szeretet jegyében ezen is elgondolkozni.

Kedves testvérek ne feledjétek, hogy kiről is van szó!?

Ezt mondja az Úr: „Ez az én szolgám, akit támogatok, az én választottam, akiben gyönyörködöm. Lelkemmél ajándékoztam meg, törvényt hirdet a népeknek.”
Ézs 42,1.

Te kit táplálsz?

Bálintné Füzéri Andrea

Nemrég olvastam egy történetet, ami elgondolkodtatott. Nem konkrétan adventi vagy karácsonyi, de azt hiszem, erre az időszakra is van bőven mondanivalója.

Egy öreg cherokee indián tanította unokáját az életről.

- Harc zajlik bennem - mondta a fiúnak. - Egy szörnyű harc két farkas között.

Az egyik gonosz, ő a harag, irigység, szomorúság, sajnálat, kapzsiság, önteltség, önsajnálat, büntudat, sértődés, alsóbbrendűség, hazugság, önhittség, önzés.

Aztán folytatta:

- A másik jó, ő az öröm, béke, szeretet, remény, derű, alázatosság, kedvesség, jóindulat, együttérzés, nagylelkűség, igazság, részvétel és hűség. Ugyanez a harc zajlik benned és minden más emberben is.

Az unoka egy perc gondolkodás után megkérdezte a nagyapját:

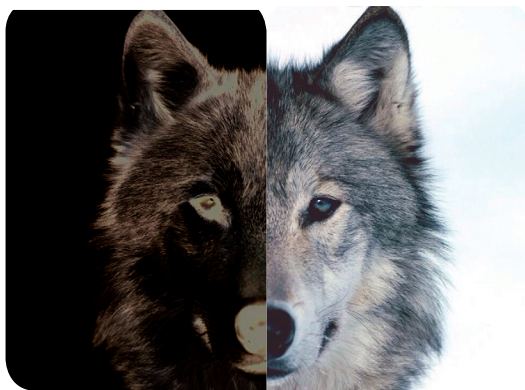
- Melyik farkas fog győzni?

Az öreg cherokee egyszerűen így felelt:

- Amelyiket táplálsz.

Karácsonykor van lehetőségünk egy kicsit lelassítani, megállni. Végiggondolni a mindennapjainkat, vívódásainkat és azt, hogy az érzéseink, amelyeket táplálunk, Istennek tetszőek-e.

A karácsony egyik ajándéka, hogy ilyenkor a legtöbb emberben a „jó farkas áll nyerésre”. Milyen nagyszerű lenne őrizni ezt az ajándékot az év minden napján, és nem engedni teret a „gonosz farkas” próbálkozásainak.

Advent első vasárnapja előtt újra lehetőségünk nyílt arra, hogy együtt készítsük el adventi koszorúinkat és az ajtókra való kopogatókat. A készülődés izgalma töltötte be nemcsak a gyülekezeti termet, de a templomteret is. Olyan jó, hogy ilyenkor nem csak a koszorúk készülnek, hanem van lehetőségünk a lelkünket is felkészíteni, van lehetőségünk elcsendesedni, a mi Urunk felé fordulni és várni a Karácsonyt, Jézus eljövetelének ünnepét.

Ezen a napon is egy imádsággal, énekléssel kezdtük a készülődést, hogy utána minden koszorú elkészülhessen, hogy mindenki kivehesse a részét a munkából, és igazi remekművek készüljenek Isten dicsőségére.

A képek talán átadnak valamit abból a szeretetteli készülődésből, amivel aznap együtt voltunk kicsik és nagyok, fiatalok és idősebbek.

Hírek, előttünk álló események

Szeretettel hívjuk Testvéreinket családtagjaikkal együtt az előttünk álló ünnepek alkalmaira:

December 22. 10 óra, vasárnapi családi istentisztelet, melyen a gyermekek versekkel, énekekkel szolgálnak közöttünk, gyülekezetünk ajándécsomagokkal szeretne örömet szerezni nekik. Utána a gyermekek számára kötetlen együttlét lesz kézműveskedéssel, kakaóval, kaláccsal.

December 24. 15 óra, Karácsony délutáni istentisztelet lesz. Mielőtt a családok otthonukban együtt meggyújtják a karácsonyi gyertyákat, előtte a gyülekezetünk nagyobb családjában szeretnénk együtt dicsőíteni a testben közénk érkezett Istenfiút.

December 25. 10 óra, Karácsony 1. napi ünnepi istentisztelet úrvacsorával

December 26. 10 óra, Karácsony 2. napi ünnepi istentisztelet, melyen legátus-testvérünk hirdeti Isten Igéjét

December 29. 10 óra, vasárnapi istentisztelet

December 31. 18 óra, Óév-esti istentisztelet

Január 1. 15 óra, Újévi istentisztelet

Ünnepi istentiszteleteink alatt külön gyermekfoglalkozásokat nem tartunk, a családokat, gyermekeket a templomunkban várjuk együtt a szülőkkel.

Továbbiakban a heti rendszeres alkalmainkat megtartjuk a megszokott időpontokban.

Várjuk szeretettel a testvéreket!

Zsoltáros védettség

Falviné Hidas Viktória

Mostani számunkban régi gyülekezeti tagunkkal, Stark Györgyné Irénke néniel beszélgettünk.

-Hogyan, mikor kezdődött a hívő elkötelezettség?

-Füzesgyarmaton születtem egy hat gyermekes református családban. 16 évesen már Budapesten dolgoztam. Hála Istennek a hitben járó családi légkör elég erős indítást adott, a nagyon nehéz körülmények ellenére is megálltuk a helyünket.

-Ott, Füzesgyarmaton konfirmáltál?

-Igen, 1949-ben konfirmáltam ott, s oly annyira emlékszem az akkor kapott ígémre is, hogy fejből tudom: *Taníts engem utaidra, Uram, hogy igazságod szerint járjak, és teljes szívvel féljem nevedet. Zsolt 86,11.* Jelenlegi ígém pedig: *Kezredre bízom lelkemet, te váltasz meg engem, Uram, igaz Isten!*

-Az mit jelent, hogy „jelenlegi ígém”?

-Nagyon régen megérintett ez a pár sor, s úgy érzem, nagyon személyesen az enyém. A konfirmációs ígém mellett ez vezet, ez tart meg. Fiatalabb koromban nagyon szerettem énekelni is, olyan nagy öröm, hogy egyik-másik zsoltárnak

énekelhettem is a dallamát. Látod, ez is egy zsoltár.

- Hogyan kerültél az árpádföldi gyülekezet közelébe?

-1980-ban költöztünk a Rákosszentmihályra, itt építkeztünk. Férjemet tragikus körülmények között veszítettem el, az ő halála után egyik szomszédom hívott, hogy itt, tőlünk nem messze van egy templom, s ide elnézhetnénk. Mérhetetlen nehézségek árán kellett megtanulnom egyedül élni. Egy lányom van, illetve most már egy unokám is. Lelkileg teljesen összetörtem, a körülöttem lévő emberek és Isten segítségével jutottam jó szóhoz, elsősorban Bíró tiszteletes által, akihez 2003-ban kezdtem járni. Férjemtől az utolsó időszakban már azt nem kaptam, nem is értettem, miért olyan nehéz nekem vele. Nagyon szomorú életem volt mellette.

-Ahogy beszélsz róla, mégsem a haragot érzem szavaidból.

-Talán ő sem tudta, mit cselekszik. Ő sem kapott jó indítást, családi körülményei, betegsége felőrölte őt. Sajnos Istenben sem tudott megkapaszkodni, nem volt hívó ember.

-2003 után nyugodtabb évek jöttek? A templomba járás is segített téged talpra állni?

-Igen, természetesen. Ma már nem is szoktam rajta gondolkodni, nehéz volt, fájdalmas, de elmúlt. Én azóta nagyon sok jó élménnyel is gazdagodtam. A Jóisten nekem is megbocsátott már. Nagyon fontos lett nekem, hogy Nyikos tiszteletes úr istentiszteletei mindig nagyon megérintették a lelkemet. Azt is merném mondani, igazából ekkor tértem meg. Hála az Atyának, hogy most már vele élhetek.

-Az istentiszteletek mellett mi ad még feltöltődést a mindennapokban?

-Cseri Kálmán könyvét olvasgatom a Biblia mellett. Képzeld, én azelőtt – mikor már régen templomba jártam- nem tudtam hangosan imádkozni. Amikor elkezdtem járni bibliaórára, ott kértem, hogy irányítsa szavamat a Szentlélek. És most már merek imádkozni.

-Mennyire érzed magad egyedül, erről sok idősebb testvér mindig szomorúan beszél.

-Én nem, egyáltalán nem érzem magam egyedül. Nyugodtan élem a nehezebb

napokat is, én Istenhez tartozom, az Ő gyermeke vagyok, nem vagyok egyedül.

-Ebből fakad az a derű is, amit mindig látunk a szemeidben, amikor egy pár szót beszélgetni tudunk veled?

-Igen, szerintem igen. Mint mondtam neked, az éneklés is nagyon kedves nekem. Gyerekkoromban énekkarban is daloltam templomban. Hoztam is neked egy éneket, persze ez is zsoltár. Ezek Hallelujah-énekek, fénymásoltam, és Ibikével osztogattuk, ide a gyülekezetbe is hoztunk belőlük.

-Iréne néni, itt zenélgetnek a fülünkbe most is, e beszélgetés alatt a fiataljaink. Nekik mit üzennél, a derűs 83 évvel?

-Kitartóak legyenek. Az Úr Jézusban, aki annyi ajándékkal halmoz el mindannyiunkat, őket is, hogy azt fel sem foghatjuk.

-Ezt a beszélgetés-sorozatot illik továbbdobni, kivel legyen, kivel szeretnéd?

-Julikát szeretném meghallgatni, olyan kedves ember, most az unokáival nagyon el van foglalva, de azért biztos tudsz majd vele beszélgetni.

Elérhetőségeink:

Cím: 1162 Budapest,
Menyhért u. 42.
email: gyulekezet@arpadfoldiref.hu
telefon: +3630/483-4638
Nyikos András lelkipásztor

Rendszeres alkalmaink:

Istentisztelet: vasárnap 10:00 óra
Istentisztelet úrvacsorával: hónap első vasárnapja 10:00 óra
Gyermek istentisztelet 3-7 éveseknek: vasárnap 10:00 óra
Gyermek istentisztelet 8 éves kortól: vasárnap 10:00 óra

Bibliaóra: kedd 18:00 óra
Bibliaóra: péntek 14:30 óra
Ifjúsági óra: péntek 18:00 óra

Aldott karácsonyt!